

Sygn. akt III AUa 896/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba (spr.) SSA Barbara Mazur
Protokolant:	stażysta Katarzyna Kręska

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 r. w Gdańsku

sprawy A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

o prawo do odsetek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt IV U 167/15

oddala apelację.

SSA Bożena Grubba SSA Grażyna Czyżak SSA Barbara Mazur

Sygn. akt III AUa 896/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczona A. R. wniosła odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 18 grudnia 2014 r., odmawiającej jej wypłaty odsetek od przyznanej renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawczyni twierdziła, że odmowa przyznania renty wynikała z błędnego zastosowania przepisów prawa materialnego przez pozwanego, a wyrok Sądu Apelacyjnego stanowił tylko potwierdzenie tej okoliczności. Nie miało też znaczenia – w ocenie skarżącej – zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Powołano się na art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r.

poz. 1440 ze zmianami; dalej: ustawa emerytalna). Pozwany wskazał, że prawomocny wyrok o przyznaniu prawa do renty wpłynął do pozwanego w dniu 3 października 2014 r., w dniu 13 października 2014 r. ubezpieczona złożyła oświadczenie o nieosiąganiu dochodu w okresie, za który przyznano świadczenie, zaś w dniu 31 października 2014 r. wpłynęło do pozwanego zaświadczenie z PUP o wysokości i okresach zasiłków dla bezrobotnych. Decyzję wykonującą prawomocny wyrok organ rentowy wydał w dniu 7 listopada 2014 r. i wypłaty wyrównania z tego tytułu dokonał w dniu 17 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 25 marca 2015 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni A. R. prawo do odsetek ustawowych od świadczeń przypadających za okres od czerwca 2012 r. do lipca 2014 r. na podstawie decyzji z dnia 3 września 2012 r. znak (...), zmienionej wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 18 września 2013 r. w sprawie IV U 2515/12 – za okres od dnia 27 września 2012 r. do dnia 17 listopada 2014 r. (sygn. akt IV U 167/15).

Sąd Okręgowy orzekał na podstawie następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych.

Skarżąca wniosła o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z dnia 27 sierpnia 2012 r. Komisja Lekarska ZUS uznała, że skarżąca nie jest niezdolna do pracy, wskutek czego decyzją z dnia 3 września 2012 r. pozwany odmówił ubezpieczonej wnioskowanego prawa. Wskutek odwołania, wyrokiem z dnia 18 września 2013 r. w sprawie IV U 2515/12, Sąd Okręgowy w Elblągu zmienił opisaną decyzję i przyznał skarżącej prawo do renty od dnia 22 czerwca 2012 r. do dnia 31 lipca 2014 r. Apelacja pozwanego od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 września 2014 r. w sprawie III AUa 2604/13. Odpis prawomocnego wyroku doręczono pozwanemu w dniu 3 października 2014 r., po czym organ rentowy uzyskał oświadczenie ubezpieczonej i zaświadczenie PUP, przywołane w części wstępnej uzasadnienia, a następnie wydał wskazaną tam decyzję z dnia 7 listopada 2014 r. i wypłacił wyrównanie w dniu 17 listopada 2014 r.

Przechodząc do rozważań merytorycznych Sąd Okręgowy wskazał na przepisy prawa regulujące kwestię prawa ubezpieczonego do odsetek, co pozwoliło na omówienie tylko tych okoliczności faktycznych, które były istotne dla rozstrzygnięcia.

Co do podstawy prawnej rozstrzygnięcia Sąd wyjaśnił, że zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.; dalej: ustawa systemowa), jeżeli Zakład Ubezpieczeń Społecznych –

w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia

w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności”. Z kolei z art. 118 ust. 1, 1a,

2 ustawy emerytalnej wynika, że organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji z uwzględnieniem możliwości przyznania świadczenia w kwocie zaliczkowej. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość, organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ust. 1, czyli 30 dni od

wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Dodać też trzeba, że zasady wypłacania odsetek zostały określone w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustalaniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1999 r. Nr 12, poz. 104), wydanym na podstawie art. 85 ust. 2 ustawy systemowej.

Sąd I instancji zaznaczył, że ugruntowany jest pogląd judykatury, iż brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej, nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia, jako że celem tego przepisu jest tylko skrócenie postępowania administracyjnego i sądowego, gdyż wykonując wyrok o przyznaniu prawa do świadczenia lub jego wysokości, organ rentowy zobowiązany będzie do wypłaty odsetek na mocy stwierdzenia jego odpowiedzialności przez sąd bez potrzeby powtarzania postępowania administracyjnego i ewentualnie sądowego.

W ocenie Sądu Okręgowego organ rentowy ponosi w niniejszej sprawie odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Pozwany w postępowaniu orzecznictwym dokonał wadliwej oceny niezdolności skarżącej

do pracy, co potwierdziło postępowanie dowodowe w sprawie IV U 2515/12. Wystarczające do przyjęcia, że wnioskodawczyni była niezdolna do pracy w dacie badania przez Komisję Lekarską ZUS, tj. w sierpniu 2012 r. były dowody zgromadzone w postępowaniu administracyjnym. Biegli powołani w sprawie IV U 2515/12 dysponowali tą samą dokumentacją medyczną, którą miał w dyspozycji organ rentowy w postępowaniu orzecznictwym. W opiniach nie wskazano, aby dopiero na etapie ich sporządzenia przedłożona została taka dokumentacja medyczna, która przesądzała o zasadności wniosku o rentę.

Nie wskazuje się też w tych opiniach na żadne okresowe fluktuacje stanu zdrowia skarżącej, które w jakikolwiek sposób uzasadniałyby ocenę dokonaną przez Komisję Lekarską. Podstawy wadliwości oceny dokonanej przez Komisję Lekarską ZUS zostały zresztą szczegółowo opisane w opinii biegłego J. S..

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w opisanej sytuacji można zasadnie zarzucić pozwanemu, iż nie przyznał i nie dokonał wypłaty świadczenia już w terminie 30 dni od daty badania skarżącej przez Komisję Lekarską ZUS, a więc do dnia 26 września 2012 r. Bez znaczenia jest wobec tego okoliczność daty doręczenia pozwanemu odpisu prawomocnego wyroku, wydanego w sprawie IV U 2515/12. Nieistotne jest również to,

że ubezpieczona składała oświadczenie o nieosiąganiu dochodu w okresie, za który przyznano świadczenie oraz że pozwany oczekiwał na zaświadczenie z PUP o wysokości i okresach zasiłków dla bezrobotnych, jako że informacje te można było – i należało – uzyskać już

w toku postępowania administracyjnego w 2012 r.

W opisanej sytuacji, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i przepisów powołanych wyżej, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni prawo do wypłaty odsetek ustawowych od dnia następnego po dniu płatności, tj. od dnia 27 września 2012 r.

do dnia zapłaty, czyli do dnia 17 listopada 2014 r.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany organ rentowy, zarzucając naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji; naruszenie prawa materialnego - art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że pozwany wykonując prawomocny wyrok Sądu z dnia 18 września 2013 r. i wypłacając wnioskodawczym należne świadczenie pozostawał w zwłoce i zwłoka ta jest następstwem okoliczności, za które pozwany organ rentowy ponosi odpowiedzialność oraz naruszenie prawa procesowego tj. art.

233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, poprzez ustalenie, że organ rentowy dokonał błędnej oceny stanu zdrowia skarżącej, dysponując takim samym materiałem dowodowym.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podniósł, że opinie biegłych były konsekwentnie przez niego kwestionowane, w szczególności organ rentowy nie zgadzał się z datą początkową istnienia częściowej niezdolności do pracy wnioskodawczyni, albowiem argument biegłego neurologa o rozpoznaniu schorzenia w 2004 r. nie przesądza w ocenie organu rentowego o istnieniu niezdolności do pracy. Decydujące znaczenie ma bowiem stopień upośledzenia sprawności organizmu i to co najmniej znaczny. Zastrzeżenia organu rentowego nie zostały uwzględnione, na uwagę jednak zasługuje fakt, iż drugi biegły neurolog J. S., który nie podważał wyników badania przedmiotowego wykonanego przez lekarzy Komisji Lekarskiej ZUS, w opinii z dnia 21.05.2013 r. zwrócił też uwagę na fakt, że wynik badania świadczy o stanie zdrowia w czasie, kiedy trwało badanie, a przebieg schorzenia jest zmienny i zależy od przyswajania leków, pory dnia wykonywanych czynności i wielu innych czynników medycznych. Powyższe nie może być, w ocenie organu rentowego, argumentem przemawiającym na korzyść ubezpieczonej, zwłaszcza, że przy ustalaniu okresu powstania długotrwałej niezdolności do pracy ustaleniu podlega, kiedy ta niezdolność powstała i w sposób ciągły trwała, a nie ustalenie początków objawów schorzenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia prawa ubezpieczonej do odsetek od wypłaconej przez pozwany Oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w E. renty z tytułu niezdolności do pracy.

We wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c. Nie popełnił też uchybień w zakresie ustalonych faktów. W konsekwencji, Sąd odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776). Powyższe odnosi się również do trafnych rozważań prawnych Sądu I instancji, odnoszących się do zastosowanych w sprawie przepisów materialnych, w szczególności art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Przypomnieć można, że stosownie do treści art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli ZUS - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Odsetki w sprawach świadczeń emerytalno – rentowych są naliczane w trybie określonym w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r.

w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 12, poz. 104). Przepis § 2 ust. 1

w/w rozporządzenia stanowi, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego

w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5. Przepis § 3 w/w wskazuje natomiast, że ustalenie należnych do wypłaty odsetek oblicza się przez pomnożenie kwoty opóźnionego świadczenia przez liczbę dni opóźnienia i przez roczną stopę procentową odsetek oraz przez podzielenie tego iloczynu przez 365.

Termin przyznania świadczenia pieniężnego z ubezpieczeń społecznych, jakim jest świadczenie rentowe, określa art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który stanowi, iż organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej

do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji

(art. 118 ust. 1 a ustawy).

Przepis art. 118 ust. 1a obecne brzmienie zawdzięcza zmianie ustawy dokonanej po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. wydanemu w sprawie P 11/07, OTK-A 2007/8/97 (LEX nr 316047), w którym Trybunał stwierdził, że art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych rozumiany w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy, jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał, że należy zgodzić się z twierdzeniem, iż przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Zgodnie z brzmieniem art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j.: Dz. U. Nr 205,

poz. 1585 ze zm.) zasadą jest wypłata przez organ rentowy ustawowych odsetek określonych w przepisach prawa cywilnego, jeśli organ nie dokona tej wypłaty w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy jest zwolniony jednak z obowiązku wypłaty odsetek, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności.

Jak dalej wywodził Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu powyższego wyroku, wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia, w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem,

w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności

w wykładni i zastosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r., sygn. akt I UK 159/04, OSNP nr 19/2005, poz. 308). Dzień doręczenia prawomocnego orzeczenia sądu, w razie gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, nie jest jedynym możliwym początkiem biegu terminu wydania przez organ rentowy decyzji

w sprawie ustalenia prawa do świadczenia i wypłaty tego świadczenia. Początek biegu tego terminu można wskazać wcześniej – byłby to dzień, w którym organ rentowy mógł ustalić to prawo, gdyby działał prawidłowo. Na gruncie dotychczasowych przepisów zasadą było,

iż organ rentowy w praktyce uznawał, że 30-dniowy termin wydania decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, biegnie zawsze od dnia doręczenia mu prawomocnego

orzeczenia sądu, niezależnie od tego, co sprawiło, że to sąd, a nie organ rentowy, ustalił prawo. Po rozstrzygnięciu Trybunału termin ten powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy) termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, - gdyby działał prawidłowo - powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Sąd Apelacyjny odnosząc się do stanu faktycznego niniejszej sprawy zwraca uwagę, że przez wyjaśnienie "ostatniej niezbędnej okoliczności" trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy

do świadczenia. Wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oznacza dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę. Zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych określenie:

"nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok SN z dnia 15 października 2010 r.,

III UK 20/10, LEX nr 694242; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 19 stycznia 2012 r., III AUa 1549/11, LEX nr 1124837).

Wobec powyższego, w stanie faktycznym niniejszej sprawy należało przyjąć, co trafnie uczynił Sąd I instancji, że 30-dniowy termin na wydanie przez organ rentowy decyzji w sprawie prawa A. R. do świadczenia rentowego rozpoczął bieg w dniu 26 września 2012 r. tj. w dniu badania ubezpieczonej przez Komisję Lekarską ZUS. Gdyby organ rentowy działał prawidłowo, w tym bowiem dniu zostałaby ustalona ostatnia okoliczność niezbędna do wydania decyzji, a mianowicie niezdolność wnioskodawczynie do pracy.

Sąd Apelacyjny podziela ocenę Sądu I instancji, zgodnie z którą wystarczające dla ustalenia niezdolności wnioskodawczynie do pracy były dowody zgromadzone już na etapie postępowania administracyjnego. Biegli sporządzający opinię w postępowaniu sądowym dysponowali tę samą dokumentacją medyczną, którą posiadał organ rentowy.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym ubezpieczona nie zaoferowała żadnych nowych dowodów. Fakt, że pozwany kwestionował opinie biegłych w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt IV U 2512/13 pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem wydany w tej sprawie prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 18 września 2013 r., którym zmieniono decyzję pozwanego i przyznano ubezpieczonej prawo do renty od dnia 22 czerwca 2012 r. do dnia 31 lipca 2014 r., wiąże Sąd orzekający w niniejszej sprawie co do okoliczności, iż ubezpieczona w ww. okresie była osobą częściowo niezdolną do pracy. W niniejszej sprawie istotne znaczenie ma natomiast rozstrzygnięcie kwestii,

czy błędne ustalenie braku tej niezdolności i w konsekwencji odmowa przyznania wnioskodawczynie prawa do świadczenia rentowego było następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność.

Nie znajduje uzasadnienia argumentacja organu rentowego, wskazująca na prawidłowość badania ubezpieczonej przez komisję lekarską ZUS. Prawdą jest, iż biegły J. S. w sporządzonej przez siebie opinii z dnia 6 czerwca 2013 r. stwierdził,

że nie podważa wyników badania przedmiotowego. Uszło jednak uwadze organu rentowego, że jednocześnie biegły wskazywał na wybiórcze traktowanie przez organ rentowy dokumentacji medycznej oraz lakoniczny opis wyników badania układu nerwowego, utrudniający odniesienie się do nich. Z opinii tej wyraźnie wynika również, że badanie przez Komisję Lekarską ZUS nie zostało wykonane rzetelnie, co biegły potwierdził w opinii uzupełniającej z dnia 8 lipca 2013 r., w której to wprost wskazał na manipulowanie

przez pozwanego dokumentacją medyczną ubezpieczonej. Pomimo zmienności przebiegu choroby zdiagnozowanej u wnioskodawczyni ani lekarz orzecznik ZUS, ani dwóch powołanych w sprawie biegłych neurologów nie miało wątpliwości co do niezdolności A. R. do pracy.

W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, iż opóźnienie w przyznaniu i wypłaceniu ubezpieczonej renty z tytułu niezdolności do pracy jest następstwem okoliczności, za które Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponosi odpowiedzialność. Organ rentowy miał możliwość wydania prawidłowej decyzji, albowiem znane mu były dowody przemawiające za przyznaniem A. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 22 czerwca 2012 r. do 31 lipca 2014 r., które zostały błędnie ocenione przez Komisję Lekarską ZUS.

W tym stanie rzeczy należy uznać, że Sąd I instancji trafnie zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał pozwany organ rentowy do zapłaty ustawowych odsetek od świadczeń przypadających za okres od czerwca 2012 r. do lipca 2014 r. na podstawie decyzji z dnia 3 września 2012 r., zmienionej wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 18 września 2013 r. w sprawie sygn. akt IV U 2515/12 za okres od dnia 27 września 2012 r. do dnia 17 listopada 2014 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

SSA Grażyna Czyżak SSA Bożena Grubba SSA Barbara Mazur